

ပွဲပွဲကျ နှင်းဖက်များ နောက်ကွယ်၌

(ဘာသာပြန်ရသစာရ)

နိုင်သောင်းထွဋ်
(ဘာသာပြန်သည်)

အကြွေး

မြင့်မားလှသော တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်တွင် သီလရှင်
ကျောင်းတစ်ကျောင်း တည်ရှိနေပါသည်။ ။ တောင်ကုန်း၏
အောက်ဘက်တွင် မူ ကျယ်ပြန့်ပြောလှသော လယ်ယာ စိုက်ခင်းများ နှင့်
ကွင်းပြင်များ ရှိနေ၏။ မြောက်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်တော့
ပင်လယ်ပြင် တစ်ခုကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ နှစ် ၅၀ ကြာမျှ
စစ္စတာအန်းနီသည် သီလရှင်ကျောင်းတွင် နေခဲ့ရပါသည်။ ။ ယနေ့တွင်
မူ ပင်လယ်ပြင်၏ မြင်ကွင်း ရှုကွက်များက သူမအတွက် ကြီးမား
ထူးကဲလှသော အံ့အားသင့်မှုများကို ခံစားလိုက်ရသော နေ့တစ်နေ့ပင်။

စစ္စတာအန်းနီသည် ရိုးရှင်းစွာ နေထိုင်တတ်သော သီလရှင်တစ်ပါး
ဖြစ်လေ၏။ သူမတွင် လက်ပွန်းတတီး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလည်း မရှိ။
သူမကို ချစ်သည့်သူ တစ်ယောက်မျှလည်း မရှိသကဲ့သို့ သူမကို
ဂရုစိုက်မည့်သူလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ သူမ ကလေးပေါက်စန
အရွယ် ကတည်းကပင် သူမကို ဤသီလရှင်ကျောင်းက လာယူခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ အိမ်ဆိုသော မိသားစု စုဝေး နေထိုင်ရာ နေရာမျိုး သူမမှာ
ဘယ်တုန်းကမျှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ဖခင်တစ်ယောက် ဆိုသည် မျိုးလည်း
မရှိခဲ့ဖူးသည့်အပြင် မိခင်ဆိုသည် မျိုးလည်း မရှိခဲ့ဖူးချေ။

ကွန်ဗင့်ကျောင်းဟူသော ဤသီလရှင်ကျောင်း၌ သူမကို ဘာလေး
လုပ်ပေးပါဦးဟု ခိုင်းလေတိုင်း သူမ အမြဲပင် လုပ်ပေးခဲ့သည် ချည်း

ဖြစ်သကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်း ခက်ထော်လှသည့် အလုပ်များကိုလည်း သူမအား လုပ်ခိုင်းခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်၏။ အချိန်မည်မျှ ကြာညောင်း သွားသည် ဖြစ်ပါစေ သူမ မှတ်မိနေသော အလုပ်မှာ ဟင်းချိုရည် ထည့်ရန် အသုံးပြုသော ဧရာမ သံအိုးကြီးများကို ဆေးကြောခြင်းနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အိုးများကို ဆေးကြော သုတ်သင်ခဲ့ရသော အလုပ်များ ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုသို့ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းလှသော အလုပ်များကို နှစ်ကာလများ စွာ လုပ်ကိုင် နေရသည့်တိုင် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းနေသည် မှာ ထိုကြမ်းတမ်းသော အလုပ်ကြမ်းက စစ္စတာအန်းနီ၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာကို ညှိုးငယ်အားချည့် မသွားစေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ အလုပ်ကြမ်း မှန်သမျှ တူညီသော ဖိအားပေးခြင်းများ ဖြင့် ခိုင်းစေခြင်း ခံခဲ့လေရာ ထိုခိုင်းစေခြင်း ခံရသော အလုပ်များကပင် စစ္စတာအန်းနီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သန်မာ လာစေခဲ့ပါ၏။ ထိုအလုပ်ကြမ်းများကပင် ကြီးမားသော သတ္တိများ လည်း ပေးအပ် လာပါတော့၏။

စစ္စတာအန်းနီကား အမြဲသန်စွမ်းခဲ့သူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူမ ကလေးငယ် ဘဝက ချူချာလှသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုချူချာမှု ပျောက်ကင်းစေရန် အကူအညီပေးသော အနေဖြင့် သူမကို နေရောင်အောက် ပန်းခြံထဲ အလုပ်များ စေခိုင်းခြင်းများ ခံခဲ့ရ၏။

သူမ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသောအခါ ပိုမိုမြင့်မားသော သူမ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် တစ်ဖက်သားအား အလေးဂရုပြု ကူညီပေးမှုများ နှင့် အရာများ စွာကို ချစ်လာစေရန် သူမ လေ့လာ နားလည် တတ်မြောက် လာခဲ့၏။ အစိမ်းရောင် အပင်လေးများ မြေလွှာကို တွန်းကန်

ဖောက်ထွက် လာပုံများ သည် သူမအား အမြဲပင် ရင်ဖိုစိတ်လှုပ်ရှား ပီတိဖြစ်စေရသော၊ သူမအား တိမ်းညွတ်စေသော မြင်ကွင်း ဖြစ်၏။ သူမ၏ ပန်းခြံလေးကို ချစ်သော ချစ်ခြင်း မေတ္တာက အခြား အရာများကိုလည်း ချစ်လာတတ်စေရန် သူမ၏ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ လယ်ကွင်းများကိုလည်း ချစ်တတ် လာပါသည် ။ တောအုပ်များကိုလည်း ချစ်တတ် လာပါသည် ။ တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း ချစ်တတ် လာပါသည် ။ နူးညံ့ပွရွသော တိမ်မွေ့လေးများကို မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကပင်လျှင် သူမ၏ နှလုံးသားကို ကြည်နူး သာယာမှုများ ဖြင့် ပြည့်လျှမ်း သွားစေချည်း ဖြစ်၏။

သူမ ငယ်ရွယ် နုပျိုတုန်းကဆိုလျှင် သူမ၏ ခံစားပုံ ခံစားနည်းများ အကြောင်းကို အခြားသူများအား ကြိုးစား၍ ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည် ။ သူမပြောပြသည် ကို ကြားရသူများက သူမ ပြောပြသည် များအား နားလည် ခံစားတတ်ပုံ မပေါ်။ ပြောပြနေသည် များကို အလေးတယူပင် မရှိတတ်။ ထိုနည်းနှင့်ပင် အချိန်တို့ ဖြတ်သန်း လာခဲ့လေရာ သူမသည် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ နိမ့်ချတတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ တစ်ပါးသူများ အတွက်သာ ရှေးရှုသော ကောင်းမှုများ လုပ်ပေးရန်သာ ခံစားမိလာတော့၏။ သူမထက် အခြားသူများက ပို၍ ကောင်းနေသည် ကိုလည်း သိ လာလေ၏။ စာဖတ်နေခြင်းများ ၊ အချုပ်အလုပ် လုပ်နေမှုများ နှင့် ရှည်လျားစွာ ဆုတောင်း ဝတ်ပြုနေမှုများ စသည် တို့ ၏ တစ်ဖက်တွင် ရရှိလာမှုမှာ စိတ်စွမ်းအင်များ ပင် ဖြစ်၏။ သူမသည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စိတ်ထား တစ်ခုတည်းနှင့် လူဖြစ်လာသူ မဟုတ်ပါ။ သူမသည် စကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ပြောတတ်၍ ဆုတောင်း ဝတ်ပြုမှုသည် သူမအတွက် ခက်ခဲလှပါ၏။ သို့နှင့်တောင်ပင် ဆုတောင်း

ဝတ်ပြုမှုများ ပြုလုပ်မှု မည်မျှပင် ခက်ခဲနေပါစေ ဆုတောင်း
ဝတ်ပြုမှုအတွက် လွန်စွာ အကြွေးတင်နေသည် ဟု သူမ
ခံစားနေရသည် ။ ပျော်ရွှင်မှုများ အလွန်တရာ ရရှိနေခြင်းသည်
မှားယွင်းနေသည် ဟု သူမ ခံစားနေရရာ ပျော်ရွှင်မှု အချို့တလေကိုပင်
အခြားသူများအား မပေးသာအောင် သူမမှာ ဖြစ်နေရလေ၏။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော ရက်သတ္တပတ်များ ဖြင့် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သော လများကို သူမ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံးတွင်
ကျွန်တော်တို့ အားလုံးထံ ရောက်ရှိမလာသော တစ်စုံတစ်ခုဆိုသည့်
ခမ်းနားထည်ဝါသော အချိန်နာရီတစ်ခုသည် စစ္စတာအန်းနီထံ ရောက်ရှိ
လာခဲ့ပါတော့သည် ။

ထိုခမ်းနား ထည်ဝါစွာ ရောက်လာသော အရာသည် ကြည်လင်
သာယာသော နွေရာသီတစ်ခု၏ ပူနွေးသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါ၏။
ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင် တစ်ခုတွင် ရှိနေသော တံငါသည် အဘိုးကြီး
တစ်ယောက်အား သွားရောက် ခေါ်ဆောင်ရန် စစ္စတာအန်းနီထံ
တာဝန်ပေး သတင်းစကား တစ်ခု ရောက်ရှိ လာခဲ့သည် ။ သို့သော်
တံငါသည် အဘိုးအိုကား ၎င်း၏ တဲအတွင်း ရှိမနေ။ ထို့ကြောင့်
တောင်ကုန်း တစ်ခုအပေါ် ဖြည်းညင်းစွာ တက်လာလိုက်၏။
ပင်လယ်ပြင်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့နိုင်သော နေရာလေး ဖြစ်၏။ ဤမျှ
လွန်စွာပြာနေသော ရေပြင်မျိုးကို စစ္စတာ ယခင်က တစ်ခါမျှ
မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူး သကဲ့သို့ လွန်စွာ ဖြူဖွေးလှသော သင်္ဘောများ
အဝေးတွင် ရွက်လွင့် သွားနေသည် မျိုး ကိုလည်း ယခင်က တစ်ခါမျှ
မမြင်ဖူးခဲ့။

အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့ရသော တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ် ရပ်လိုက်ကာ

ရေနင့်ကောင်းကင် ထိစပ်နေသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို အတန်ကြာ သတိထား ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသို့ သတိထား ကြည့်နေပြီး အောက်သို့ ပြန်ဆင်းရန် အလှည့်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုတွေ့လိုက်ရသော အရာသည် ကမ်းခြေမှ ကီလိုမီတာဝက်ခန့် အကွာတွင် ရှိ ကျောက်ဆောင်အပေါ် လဲနေသော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ ကမ်းခြေသို့ စစ္စတာ ဆင်းချသွားသည် ။ ရှူးဖိနပ်ကို မချွတ်မိဘဲ လဲနေသော လူဆီသို့ ရေထဲ ဆင်းလျှောက် သွားသည် ။ လဲနေသောလူဆီသို့ အနီးကပ် ရောက်သွားသောအခါ လဲနေသောသူမှာ ကောင်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူမတွေ့ရှိ လိုက်ရသည် ။ ကောင်လေးမှာ (၁၆) နှစ် သို့မဟုတ် (၁၆) နှစ် ပိုပိုလောက်သာ ရှိဦးမည် ဖြစ်၏။ ဆံပင်က အဝါရောင်။ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်။ မလှုပ်မယှက်။ ဦးခေါင်းတွင် အတော်နက်သော ပြတ်ရှု ထိခိုက်ဒဏ်ရာ တစ်ခုလည်း ရှိနေသည် ။ နှလုံးခုန်သံကို သူမ နားထောင်ကြည့်ရာ အသက်ရှင် နေသေးကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြော သန့်စင်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည် ။ သူကား လွန်စွာကို ငယ်လှပါသေးသည် ။ အသားအရေမှာ ကလေးပေါက်စ တစ်ယောက်၏ အသားအရေပမာ နူးညံ့ချောမွတ်နေ၏။

စစ္စတာက ကောင်လေးကို ကြိုးစား၍ နေရာ ရွှေ့ကြည့်၏။ သို့သော် ခန္ဓာ ကို ယ် မှာ အတော်ကြီးကို လေးလံနေ၍ ရွှေ့မရ။ စစ္စတာ ဘာလုပ်နိုင်ပါသလဲ။ တံငါသည် တဲထဲတွင် လည်း လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ သီလရှင်ကျောင်းလည်း အဝေးမှာ ရှိနေ၏။ ထိုသီလရှင်ကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီး အကူအညီ တောင်းလျက် ဤနေရာသို့ ပြန်လာမည့် အချိန်လောက်တွင် ဤနေရာတွင် ဒီရေက ကောင်လေးပေါ်သို့ပင် ကျော်ပြီး လောက်မည် ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် တော့ သူမ၏ အနက်ရောင် သီလရှင် ဝတ်ရုံကို ချွတ်ကာ ကောင်လေး ဦးခေါင်းအောက်တွင် ထိုဝတ်ရုံ ခုထားပေးလိုက်သည် ကိုတော့ သူမ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကြိုးစား၍ ကောင်လေးကို နှိုးသည်။ ။ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင် ကြည့်ပြန်သည်။ ။ နှိုးပြန်သည်။ ။ နိုးမလာ။ ထို့နောက်တွင် တော့ ကောင်လေးအတွက် ဆုတောင်းဝတ်ပြုမှု ရှည်ရှည်လျားလျား လုပ်လေတော့၏။ ယခုတော့ သူမသည် ကောင်လေးနှင့်အတူ ဘဝအဆုံးသတ်ရန် အသင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဒီရေက မြင့်တက်လာရာ ကျောက်တုံးများ ပေါ် အထိပင် ရောက် လာလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်လေးထံမှ အသံမျှင်းမျှင်းလေး ထွက်လာသည်။ ။ တစ်အောင့်လောက် ကြာသည် တွင် ကောင်လေး သတိလည်လာသည်။ ။ ကောင်လေးက ပတ်လည် တစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ထထိုင်၏။

"ကောင်လေး မင်း မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ကမ်းခြေကို ကူးသွားတော့။ ဒီရေက ဒီကိုတောင် ရောက် လာပြီ။ မင်း ဒီမှာ ဆက်ရှိနေရင် မင်း နစ်သွားလိမ့်မယ်။ ခု စကူးလိုက်။ အဲဒါမှ ကမ်းခြေကို ရောက်မှာ။ ။ ခုပဲ ... ကူး။ ခုပဲ ... ကူးလိုက် "

ကောင်လေးက အားယူထလိုက်စဉ် "မင်း ကူးမှ ဖြစ်မှာ ခု ... ကူး ... ခု ... ကူး ..." ဟု သူမ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေ၏။

"ကျွန်တော့်ခေါင်း ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်မိခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိနေတာ စစ္စတာ ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ "

"ဒီနေရာ ဖြတ်လာရင်းနဲ့ မြင်လိုက်တာ။ ရေကလည်း သိပ်မနက်ဘူးလေ "

"ဒါဆို စစ္စတာ ရေမကူးတတ်ဘူးပေါ့ "

"အို မကူးတတ်ဘူး ...။ မကူးတတ်ဘူး"

"စစ္စတာ တစ်ယောက်တည်း ကမ်းခြေကို ရောက်အောင် သွားလို့ ရရဲ့ သားနဲ့ မသွားခဲ့ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုကယ်ဖို့ ဒီမှာ ရှိနေတာပေါ့ ဟုတ်လားဗျာ။ မြင့်တက်လာတဲ့ ဒီရေတွေ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲမြုပ်သွားမှာ စစ္စတာ သိတယ်နော်"

"စစ္စတာက အသက် ကြီးနေပါပြီလေ။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သေခြင်းတရားဟာ စစ္စတာဆီ ရောက်လာတော့မှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးရာ ... မင်းဟာ သိပ်ငယ်ရွယ်လွန်း နေတယ်။ မင်းရဲ့ အမေ ..."

စစ္စတာ စကားမဆုံးခင် ကောင်လေး မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကာ ဤနေရာနှင့် ကမ်းခြေ အကွာအဝေးကို မှန်းဆတိုင်းတာရန် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

"စစ္စတာ ဖိနပ် ချွတ်လိုက်ပါလား"

ကောင်လေး ဘာကို ဆိုလိုသည် ကို မသိလိုက်၍ ကောင်လေးကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်ရေး အတွက် သူ မဖြစ်မနေ လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ကြံ့ခိုင် အားကောင်းသော ရေကူးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်လေးက ရှင်းပြလိုက်၏။ သို့သော် သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လေးလံလှသော အင်္ကျီ အဝတ်အစားများကမူ။

ကောင်လေး ပြောလာသည့်အတိုင်း စစ္စတာ ချက်ချင်း ချွတ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုည သီလရှင်ကျောင်းရှိ လူအားလုံး အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှား နေကြလေ၏။ စစ္စတာအနီးနီး ငြိမ်သက်နေသည် ။ ပြတင်းပေါက်

ဘေးတွင် ထိုင်လျက် တောင်ကုန်းပေါ် ပေါ်ထွက်လာသော မြင်ရသည့် လမင်းကြီးကို အခြားသူများကိုလည်း မြင်တွေ့ သွားစေလိုသည့် ဆန္ဒများ သူမမှာ ရှိနေသည် ။ သီလရှင်ကျောင်း အုပ်ချုပ်သူ မာသာစူဝီရီယာနှင့် ကောင်လေး၏ ဖခင်တို့ စစ္စတာအန်းနီထံ ရောက်လာကြ၏။ ကောင်လေးဖခင် ပြောနေသော အံ့အားသင့်စရာ အကြောင်းအရာများကို စစ္စတာအန်းနီ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ သီလရှင် ကျောင်းတိုက် တစ်ခုလုံး စကားသံများ ဖြင့် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြင့် ရှိနေသည် ။ ထိုသို့ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြင့် ပြောဆိုနေသံများ သည် ကောင်လေးကို ကယ်ခဲ့သော စစ္စတာအန်းနီ၏ ကယ်တင်ခဲ့ပုံ စိတ်ကူး စိတ်သန်းများ အကြောင်းများ ပင် ဖြစ်ပုံရလေ၏။ စစ္စတာအန်းနီ ကယ်တင်ခဲ့သော ကောင်လေး၏ ဖခင်ကား ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝသော လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်သကဲ့သို့ ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုလူချမ်းသာ၊ ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ ဖခင်ကပင် ဤနေရာ ရောက်ရှိကာ သူမအား စကားလာပြော နေလေပြီ။

ထိုလူချမ်းသာ၏ ဧရာမ ချမ်းသာမှု၊ ထင်ရှား ကျော်ကြားမှုနှင့် လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှုတို့ က စစ္စတာအန်းနီအတွက် ဖြူစရာ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူ့သားဆီ သွားရောက် ကယ်တင်ခဲ့ပုံ ဇာတ်လမ်းကို သူ့သားက သူ့အား ပြောပြခဲ့မှုက သူ့အတွက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိခိုက် ခံစားနေရလေ၏။ သူ့သား အသက်ရှင်ရေး အတွက် စစ္စတာအန်းနီဆိုသော မိန်းမအိုကြီးက အဘယ်ကြောင့် သေဆုံးပေးရန် ဆန္ဒများ ရှိခဲ့သလဲဟူသော အချက်ကို သူဌေးကြီး သိချင်နေသည် ။

သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့်ပင် သူဌေးကြီးက စစ္စတာအန်းနီအား မေးခွန်းအချို့ မေး၏။ ဤသို့ ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ တာဝန်တစ်ခုဟု

အာရုံတွင် ခံစားရ၍ ပေလော။ ဤသို့ ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းသည် သူမ၏ ဘာသာရေး အလေ့အကျင့်ကြောင့် ပဲလော။ မဟုတ်ပါ။ ထိုအချက်များ သည် အဖြေအတွက် လမ်းပြသော မေးခွန်းများ မဟုတ်ကြပါ။ သို့ဆိုလျှင် ကယ်တင်ခဲ့ရသည် မှာ ဘာကို အကြောင်းပြု၍ ကယ်တင် ခဲ့တာပါလဲ။ သူမဘဝသည် အနှစ်သာရမဲ့လျက် အထီးကျန် နေ၍ ပေလော။ သူမ သေရန်ဆန္ဒများ ရှိနေခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ မဟုတ်သေးပါ။ ဤမေးခွန်းသည် လည်း အဖြေမှန်အတွက် ဦးတည်သော မေးခွန်းမျိုး မဟုတ်သေးပါ။

သူဌေးကြီးသည် မှန်ကန်သောမေးခွန်း ဖွဲ့စည်းရန်အတွက် တိတိဆိတ်ရာ ထိုင်လျက် ခေတ္တခဏ စဉ်းစားလိုက်၏။ နွေညပိုင်းကား တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန် လာလေပြီ။ မကြာမီ လတက်လာသင့်ပြီဟု စစ္စတာအန်းနီ တွေးနေမိ၏။ ယခု သာနေသောလ၏ အရောင်သည် ပင်လျှင် သစ်ပင်များ ပေါ် တောက်ပစွာ ဖြာကျ နေပေရောမည်။ ထိုအခိုက် ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်ထဲမှ နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှသော သစ်ပင်များ အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို သူဌေးကြီးက ပြောလာသည် ။ ရုတ်တရက်ပင် စစ္စတာအန်းနီ သူ့ခေါင်းကို ထောင်လိုက်ပြီး ဖြေလိုက်သည် မှာ

"အဲဒီ သစ်ပင်တွေဟာ ခုဆိုရင် အထူထပ်ဆုံး ဖြစ်နေပြီ"

"စစ္စတာအန်းနီ ဘေးတွင် ထိုင်နေသော သူဌေးကြီးသည် စစ္စတာအန်းနီထံမှ အဖြေကို ဘယ်လို ရရှိလိုက်သည် အား ရုတ်တရက် သိသွားလေပြီ။ သူဌေးကြီးသည် အဖြေမှန်အတွက် ထွက်လာမည့် မေးခွန်းမှန်များကို တစ်ခုချင်းစီ မေးတော့၏။ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း မဝံ့မရဲ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဝါကျများ ဖြင့် စစ္စတာအန်းနီသည်

သူမ စိတ်ဝိညာဉ် ရုပ်ပုံလွှာကို ပြပေး လာလေတော့၏။

သူမဘဝတွင် တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ရမှုများ ၊ လေ့လာ သင်ယူခဲ့ရမှုများ သည် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုများ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုများ အားလုံးအတွက် သူမ ကျေးဇူးတင်နေကာ ထိုကျေးဇူးတင်နေမှုက ပင်လျှင် ကြီးမား လေးလံလှသော အကြွေးတစ်ခု တင်နေကြောင်း၊ ထိုအကြွေးသည် သူမနှလုံးသားထဲတွင် ကြီးထွား လာနေကြောင်း၊ ထိုအကြွေးကို ပေးဆပ်ရန် နည်းလမ်း ရှာမတွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများ ပေါ်တွင် ထိုကောင်လေးကို တွေ့ရှိလိုက်သောအခါ အကြွေးကို ပေးဆပ်ရန် အခွင့်အရေး တစ်ခု တွေ့ရှိလိုက် ရကြောင်း၊ အကယ်၍ ကောင်လေး အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သော် သို့တည်းမဟုတ် ကောင်လေးအတွက် သူမ၏ လုပ်ဆောင် အားထုတ် ပေးနိုင်မှု အနည်းဆုံး ဖြစ်စေကာမူ လောကကြီးအတွက် သူမ တင်ရှိနေသော အကြွေးသည် ပေးဆပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း စသည် တို့ ထွက်ပေါ် လာလေတော့၏။

ထိုသို့ ပုံဖော် ပြောပြပြီးသောအခါ သူဌေးကြီးသည် စစ္စတာအန်းနီအပေါ် နားလည် သဘောပေါက် သွားလေတော့၏။ သူဌေးကြီးက ပြောလာသည် မှာ

"လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ ဝေါဟာရတွေနဲ့ စိကာပတ်ကုံး ပြောနိုင်တာထက်ကို တန်ဖိုး ကြီးမြင့်ပါတယ် စစ္စတာ။ စစ္စတာဟာ စစ္စတာရဲ့ ပါဝါ စွမ်းအားထဲကနေ အကြီးမားဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးခဲ့လိုက်ပါပြီ။ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုသာ ဖြစ်ပါစေတော့။ နက်ဖြန်နံနက် ပင်လယ်ပြင်ထက်ပေါ် နေရောင် တောက်ပ သာယာနေတာကို စစ္စတာ မြင်ရတဲ့ အချိန်မှာ စစ္စတာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို ပြောလိုက်ပါ။ "ဒီနေ့ နေမင်းသူရိန်ကို
မမြင်လိုက်ရမယ့်သူ တစ်ယောက်ထဲမှာ ငါ မပါဘူး လို့"။

The Debt

by Kathleen Carman

May 1998 , American Mosaic
